

LARS HULDÉN

FEBERDRÖMMAR I KRASNOJARSK

Dikt den 14 mars 2001. Tillägnad den 150-åriga professuren i finska språket vid Helsingfors universitet och Mathias Alexander Castrén, som blev professurens förste innehavare efter att ha tillbringat tio år på forskningsresor i norra Ryssland och Sibirien.

Febern stiger mot kvällen —
larmet från människor och djur flyter bort

kunde söka svalka i källaren
dit han vägrade komma ner,
sagesmannen,
— aldrig under jorden i förtid, sa han
dit ner går man bara en gång, sa han —

varför ligger just jag just här just nu
— och var är här — måste försöka
minnas när var hur vad varför —
språket är det — språket — för språkets skull

om graven ligger i din väg så väg
hoppa över, skotta igen, gör allt —
undan dvärg med dina yxa
jag har inte kallat på dig
eken skall inte huggas ner den skall stå
eken skall ha rötter som håller i stormar
jag skall finna ekens rötter —
därför är jag här

måste vidare —
den lille skall icke fälla
detta träd om det på mig beror —
många träd är dömda att försvinna,
har mött stora språk talade av få,
alltför få — de kunde säga
allt som behövde sägas på sitt språk
— alla språk stora språk
språk är stort språk är heligt
— samma språk samma folk
byta språk byta folk
nationer kan ha fler, kan ha många språk —
bara språk med rötter
kan leva kvar på jorden

du har måttat dvärg mot stammen
det dallrar i kronan men rötterna —
måste till Altaj — svaret finns i Altaj
— ingen tid att förlora jag måste upp
han kom över havet måttade åt eken
— var är du Vita hav jag behöver din kyla

febern stiger mot kvällen
kinderna brinner —
man delar redan mina kläder —

jag plockar hjortron på myren
hjortron så tätt som orden
i Lönnrots blivande ordbok
som allitterationerna i Kalevala —
jag fyller hand och mun
med ljuvliga etymologier

upptäcker nya hjortronmyrar
mina myrar, mina språk

törst
det finns en källa —
nu hör jag porlet,
jag går fram till brädden
jag böjer mig ner
jag dricker mitt språk

den lille mannen med den stora yxan
alltid beredd alltid överallt —
jag släpper dig icke Sibirien med mindre
än att du välsignar mig —
måste sova måste återvinna

Vipunen Vipunen
Antero Vipunen ge mig dina ord
— var är min båt
jag måste hem —
de hugger mot varandras språk —
hur löjligt hur farligt
kraften att undertrycka slår tillbaka
stöd varandra språk stöd stöd
språk är stort
men det finns stora ekar och små
ekar med stor skugga, ekar i skugga
stöd varann små ekar
i hotande skugga

renen rusar neråt, neråt, neråt
redan skäller Tuonis hundar —
kastar mig av — rullar i snön —

— hem, hustru, Pohjas dotter,
en av dem,
barn —
sedan, sedan — efter Altaj
först Altaj, sedan —

plöjer huggormsåkern
o plåga utan gräns —
Lönnrot hade köpt sig ett rep
för svåra stunder
varför lånade jag inte Lönnrots rep
tre alnar långt — jag kunde ha lånat
Lönnrots rep —

förtvivla icke — det går över
allt går ändå över alltför snart —
måste upp och vidare —
Altaj —

ulvarna i underjorden
skall jag fånga, föra hemåt —

finna possessivsuffixen —

jag har inte kallat på dig, dvärg
med din västerlandsyxa,
min ek skall leva
min ek skall leva
växa skall den — stå i stormar
tåla blixtar
tusen år och tusen —

språk — stort —
språket — du —
sinä —